

2 fra Januar Maaned staar der: „Til at modtage det Mandskab, som ikke indtages i de under Krigsberedskabet værende Skibe, have: Bagtskibet ved Kjøbenhavn, Kaserne-skibet „Sjælland“, Reserveskibet „Niels Juel“ og „Sjælland“. Det fjerde Skib, Exercer- og Kaserne-skibet „Dannebrog“, som snart er 50 Aar gammelt og i daarlig Stand, vil i en nærmere Fremtid blive hugget op, og Reserve-Kaserne-skibet „Danmark“ er endnu ikke saaledes omapperet og beredt til at kunne belægges med meget kort Varsel, som de tre oven for nævnte Skibe.“ Efter dette skulde man altsaa tro, at der var kommet en meget stor Forandring i Antallet af disse Skibe. Men det ærede Medlem siger saa — jeg gentager Slutningen af, hvad jeg før læste op: — „Disse Skibe ere i Mellemtiden blevne reducerede i Tal. Det er gaaet paa en meget rolig Maade. De ere blevne skudte i Stykker som Skiver“ — det er nu altsaa dog et Spørgsmaal, om man saa kan sige, at det er gaaet til paa en særdeles rolig Maade — „og for saa vidt er man jo bleven af med dem paa en god Maade“. Nu er det for det første lidt overdrevent at tale om flere Skibe i denne Sammenhæng — men en lille Overdrivelse kan jo undertiden hænde — det er kun eet Skib, der er Tale om, og der er slet ingen Forandring sket derved, thi Kaserne-skibet „Dannebrog“ var i Forvejen bestemt til Ophugning, som der staar i Bestænkningen, og det er kun en Episode deraf, at det blev trukket ud paa Reden, og at der blev skudt paa det med Brisantgranater, idet man sørgede for, at der ikke blev skudt i Vandlinien, saa at det ikke blev læst. Derefter blev Skibet trukket ind og Ophugningen fortsat. Havde Udvalget ikke gjort nogen Hensigt, hvad det for Resten heller ikke har gjort, havde Situationen været den samme, og „Dannebrog“ havde ligesom nu været under Ophugning. Det ærede Medlem talte om Brisantgranater, dem skal jeg komme tilbage til, naar jeg kommer til at tale om Flaadeplanerne.

Saa siger endelig det ærede Medlem, idet han erkender, at Udvalgets Arbejder have vundet Bifald paa alle disse Punkter, hvorfra altsaa blot disse tre have maattet undtages: „Ganste vist ere alle de Ting, den ærede Administration har foretaget, til Administrationens Fordel. Det er altsammen Ting, der kunne være ret behagelige for Personellet, eller for Administrationen i det hele“. Jeg forstaar ikke, hvad Fordel Administrationen har af det. Jeg mener, at det skulde være Marinen. Nu huffer jeg saamænd ikke alle de Hensigtninger, der ere gjorte, men jeg er overbevist om, at naar

man gif dem igennem, skulde det vise sig, at Administrationen ikke havde stor Fordel ved dem. Det kan være Tilfældet ved nogle enkelte af dem, men i det store og hele have de været til Marinens Fordel. Saa søger det ærede Medlem til: „Derimod ere de store Spørgsmaal tilbage. De ere, som jeg i Begyndelsen af mit Foredrag anførte, ikke blevne behandlede. Jeg beklager naturligvis meget, at de store Spørgsmaal ere tilbage, men det beror paa, at jeg virkelig ikke har kunnet gaa ind paa dem. Jeg ved ikke, hvad det ærede Medlem mener med, at vi ikke have behandlet dem i Marinen. Ministeriet har behandlet dem og bliver ved med at behandle dem, og vi have arbejdet paa dem hele Sommeren. Kommissionen har behandlet dem og udtalt sig meget klart om dem. Jeg ved slet ikke, hvad det ærede Medlem mener. Der var ikke Tid til i forrige Samling at behandle dem her, da jeg først fik dem 5 Dage, før Samlingen sluttede. Jeg ved derfor ikke, hvad det ærede Medlem i saa Henseende anker over. Videre drager det ærede Medlem den Slutning, at det er Ministeriets Standpunkt, at det ikke har rørt ved denne Sag fra Tresjerne til nu, men Motiveringen kan jeg ikke se. Spørgsmaalet om Kbhoder, som han henviste til, skal jeg ikke komme ind paa nu. Det ærede Medlem taler dernæst om Marinens Regnskabsvæsen og kommer derved til at sige: „Jeg tror at kunne sige, at den nævrende Overintendant ogsaa har været meget stemt for den Tanke at ordne Regnskabsvæsenet ved Hjælp af Intendanturen.“ Ja, om det bliver Intendanturen eller Kontorbetjeningen har naturligvis i de allerfleste Tilfælde meget lidt at sige. Men det kunde dog være, at det ærede Medlem her ligesom ved andre Lejligheder har været fejl underrettet. Overintendanten har ikke talt personlig med det ærede Medlem derom. Der er jo derfor Mulighed for, at det ærede Medlem kan tage fejl ogsaa paa dette Punkt. Det er ogsaa temmelig ligegyldigt. Men saa kommer jeg tilbage til Almanakkerne, dem vi talte om tidligere. Det ærede Medlem siger: „Der er jo ganske vist i somme Retninger maatte lidt vidtløftige Maader at føre Regnskab paa. Jeg skal f. Eks. anføre, at naar et Kontor skal have en Almanak udleveret, skal man tvittere i 3 Protokoller, den ene gælder for Kapiret, den anden for Bindet, og den tredje for Arbejdet“. Og saa søger det ærede Medlem med god Grund til: „Det forekommer mig, at det er lidt mere end nødvendigt“. Jeg sagde straks, idet jeg afsbrød det ærede Medlem, at det vist var hans Spøg, men han sagde nej, det